

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

de twee zusjes

met zijn zeventien waren ze de zestien-zeventienjarigen uit rijmenam die ons erf kwamen opgeaarseld "vollers" heetten ze: jongens en meisjes die niet op hun twaalf maar op hun achttien willen gevormd worden: vormsel op latere leeftijd heet dat

vijf begeleiders hadden ze bij maar ik noemde die liever omgevers want ze omgaven die jongeren eerder dan dat ze die leidden

ze kregen dus geen opdrachten ze moesten enkel net hetzelfde doen

als de veertienjarigen die in 1970 ook dit gebouw en deze tuin aantreffen: ontdekken en verkennen

meer dan een half uur waren ze daarmee doende de molen op de kabelbaan af de fontein doen spuiten de bronnen doen opwellen het bakhuis ontdekken

dan in de eetkamer rond de stoof hen het verhaal van de drie eilanden gedaan: het eiland van het lief zijn het eiland van het naakt zijn het eiland van het innig zijn

je had de blijde indruk dat je voor deze jongeren met je verhaal goed op tijd kwam

de boodschap van viersel is immers: ga zo vroeg mogelijk naar het eerste & zelfs al eens naar het tweede maar wacht om naar het laatste eiland te gaan tot je zeker bent dat het met je levenslange allerliefste is

allicht was er nog niemand van hen naar dat laatste eiland geweest alhoewel heel hun omwereld hen langs media en reclame daartoe aanzette:

op je zestien moet je "het" al gedaan hebben of je bent een seut

deze jongens en meisjes wàren geen seuten maar ze werden door de freaks onder hun leeftijdgenoten zeker seuten genoemd

waarom waren ze anders 'vollers' geworden?

(vervolg volgende week)

LUC VERSTEYLEN

502

Hand (derde vervolg)

De hand in eigen boezem steken

Tegenwoordig betekent het gezegde 'De hand in eigen boezem steken' dat men zich afvraagt of men zelf niet schuldig is aan iets; ongeveer hetzelfde als: zichzelf onderzoeken, het eigen geweten bevragen; soms zelfs: zijn geweten of gemoed onderzoeken en eigen schuld erkennen: 'Je moet de schuld niet naar iemand anders schuiven, maar je moet je hand in eigen boezem steken!'

In de Bijbel, enkel in de Statenvertaling, komt deze uitdrukking voor, maar dan in de letterlijke betekenis, waar 'boezem' staat voor: de holte tussen de borst en het gewaad.

Mozes krijgt opdracht van God om zijn volk, de Israëlieten, weg te voeren uit Egypte; hij moet naar de farao gaan en op gezag van God de vrijheid van zijn volk eisen. Mozes twijfelt: wie zal geloven dat hij op gezag van God zelf spreekt? Dan geeft God hem enkele aanwijzingen. Hij moet zijn staf op de grond gooien. Die verandert plotseling in een slang. Als hij de slang grijpt, wordt ze opnieuw zijn staf. De Statenvertaling vervolgt: 'En de HEERE zeide verder tot hem: "Steek nu uw hand in uw boezem". En hij stak zijn hand in zijn boezem; daarna trok hij ze uit, en ziet, zijn hand was

melaats, wit als sneeuw. En Hij zeide: "Steek uw hand wederom in uw boezem". En hij stak zijn hand wederom in zijn boezem; daarna trok hij ze uit zijn boezem, en ziet, zij was weder als zijn ander vlees.' (Ex. 4,6-7)

De andere vertalingen, zoals de Nieuwe Bijbelvertaling, vervangen de boezem door iets anders: 'Ook zei hij: "Steek je hand eens in je kleed". Mozes deed dat, en toen hij zijn hand er weer uit trok, zat die onder de uitslag, hij was sneeuwwit. "Steek je hand nog eens in je kleed," zei de HEER. Mozes deed het en toen hij zijn hand er opnieuw uit trok, zag die er weer net zo uit als de rest van zijn huid.'

Volgens A. Huizinga, heeft de volksmond deze geschiedenis losgelaten en de melaats hand beschouwd als een zinnebeeld van de zonde en de schuld van Mozes. Men bezigt de uitdrukking ten overstaan van iemand die aanmerkingen maakt op het gedrag van anderen, maar die zelf niet van een hoog gehalte getuigt.

De handen opleggen

Iemand de handen opleggen betekent in het algemeen dat men macht en kracht wil overdragen op die persoon, bv. onder het uitspreken van een zegenwens of bij de

eerste bevestiging van een predikant. In het r.-k. betekent de handoplegging de overdracht van geestelijke gaven en behoort tot het wezen van het sacrament van het vormsel en van de hiërarchische wijding tot diaken, priester, en bisschop.

Handoplegging komt vrij dikwijls voor in de Bijbel. Enkele voorbeelden om de verscheidenheid in betekenis te illustreren.

Om de zondebok uit te zenden

'Nadat Aäron de verzoeningsrite heeft voltrokken aan de heilige ruimte, het voorste deel van de ontmoetingstent en het altaar, moet hij de andere, nog levende bok laten brengen. Hij legt dan zijn beide handen op de kop van de bok en spreekt alle wandaden en vergrijpen van de Israëlieten openlijk uit, alle zonden die ze hebben begaan. Zo legt hij alle zonden op de kop van de bok. Daarna moet hij het dier de woestijn in sturen, onder de hoede van iemand die daarvoor is aangewezen. De bok neemt alle zonden van het volk met zich mee, naar een verlaten gebied.' (Lev. 16,20-22) (Wordt vervolgd)

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Haat-vader

Een kind blijft staan en kijkt me aan.
Ik ben er beduusd van.
Mensen kijken me niet meer aan.
Een dakloze is het laagste van het laagste.
Zulke mensen zie je niet staan.
„Doorlopen”, gromt haar vader.
Zijn dochttertje praat niet met zwervers. Die zijn niet te vertrouwen.
Je weet nooit wat er gebeurt en je kunt er niets aan overhouden – vlooiën, bacteriën, ziektes.
Even kruisen onze blikken elkaar. Zijn ogen stralen haat uit, er zit geen greintje menselijkheid bij.
„Waarom?”, mompel ik.
Ik wijs naar een bordje met opschrift *Zonder Haat Sraat* een eindje verderop, maar hij heeft er maling aan en trekt het meisje weg. Aan hem is de boodschap niet besteed.
Het meisje begint te huilen. Ze begrijpt niet wat er aan de hand is.
„Kalm maar”, sus ik.
Zij kan er ook niks aan doen dat ze een haat-vader heeft.
„Doorlopen!” Haar vader tilt haar op en geeft haar een tik.
Het is genoeg geweest.
De grotmenswereld heeft het nu voor het zeggen.
Het meisje steekt bij wijze van afscheid haar handje uit.
Even raken we elkaar aan.
Alle haat is weg.
Er is alleen nog warmte.
De zon schijnt en de hemel ligt open.
Ik kan God aanraken.
Hij is vlakbij.
Weg met de haat, straalt hij.
Vlak voor de bocht kijkt ze nog een keer om.
Haar blik is onbevangen en puur.
Mijn ogen doen er pijn van.
God is in haar gaan zitten.
„Leve de liefde”, flitsen haar ogen.

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

We mogen van geluk spreken als we dezer dagen een betrokken hemel hebben. Want stel dat het deze week mooi, open en helder weer zou zijn, dan zou dat hele grote gevolgen kunnen hebben. Dat zou namelijk betekenen dat we nog twee maanden lang onder echt winterweer zouden gebukt gaan. Moet je weten: aanstaande zondag, 17 februari, is het de naamdag van de weerheilige Silvinus. Een dagspreuk over hem gaat zo:

KLAAR WEER OP SINT-SILVYN DAN ZAL HET NOG TWEE MAANDEN WINTER ZIJN

Dat neemt echter niet weg dat het weer zoals we het in deze dagen kennen, helemaal niet is zoals onze voorouders zich dat wensten. En typische februariweerspreuken maken dat zeer duidelijk. Luister maar:

EEN VEEL TE VROEGE LENTE GEEFT BROOD ZONDER KRENTEN

Een zeer oude spreuk van uit de tijd toen ook in onze streken nog wolven in de winter tot dicht bij de huizen kwamen, ging zo:

IN FEBRUARI ZIET DE BOER LIEVER EEN HONGERIGE WOLF DAN EEN MAN IN HEMDSMOUWEN

En een spreuk, helemaal geknipt voor de weersomstandigheden die we nu kennen, zegt:

GROEIT IN FEBRUARI HET GRAS DAN DRAGEN WE MET PASEN EEN DIKKE JAS

In Engeland drukte men dat zeer direct uit. En wel zo:

ALL THE MONTHS OF THE YEAR FEAR A FAIR FEBRUEER

KRISTIEN VAN ZUMMEREN